

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobce: **R. V.**,
bytem [adresa]

zastoupeného Mgr. Vladimírem Šteklem, advokátem
sídlem Antonína Slavíka 1313/7, Brno

proti

žalované: **Zdravotní pojišťovna ministerstva vnitra České republiky**
sídlem Vinohradská 2577/178, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí Rozhodčího orgánu Zdravotní pojišťovny ministerstva vnitra České republiky ze dne 31. 3. 2016, čj. ZP-81304/2016-ROo

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Rozhodčího orgánu Zdravotní pojišťovny ministerstva vnitra České republiky (dále též „žalovaná“) ze dne 31. 3. 2016, čj. ZP-81304/2016-ROo (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Zdravotní pojišťovny ministerstva vnitra České

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

republiky – pobočky Brno (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 26. 1. 2016, čj. Z 274/2014, sp. zn. ZP-11/0274/BM-04-14 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 100 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl žádost žalobce o obnovu řízení ve věci dlužného pojistného na veřejné zdravotní pojištění a penále za období 1. 1. 2010 – 31. 12. 2010.

2. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 12. 4. 2016, žalovaná odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítla a naposledy uvedené rozhodnutí potvrdila.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí rekapitulovala, že dne 3. 1. 2014 zaslala žalobci na adresu bydliště a zároveň místa podnikání zprávu o výsledku kontroly placení pojistného na veřejné zdravotní pojištění za období 1. 1. 2010 – 31. 12. 2010 (dále jen „zpráva o výsledku kontroly“). Zprávu o výsledku kontroly převzal žalobce podle žalovaného dle podpisu na doručence dne 8. 1. 2014. Dne 1. 8. 2014 pak žalovaná vydala oznámení o zahájení správního řízení, které bylo zasláno žalobci, avšak zásilka byla vrácena zpět s tím, že si adresát v úložní době (od 7. 8. 2014 do 18. 8. 2014) nevyzvedl. Dne 8. 9. 2014 pak byl dle žalované vystaven platební výměr čj. 274/2014 na dlužné pojistné ve výši 23 929 Kč za období 1. 1. 2010 – 31. 12. 2010 a na penále ve výši 17 838 Kč (dále jen „platební výměr“). Žalovaná doplnila, že platební výměr převzal žalobce dle podpisu na doručence dne 13. 9. 2014. Platební výměr tak dle žalované nabyl právní moci dne 29. 9. 2014. Protože nebylo dlužné pojistné ani penále zapláceno, podala žalovaná návrh na exekuci.
4. Žalovaná konstatovala, že žalobce podal dne 8. 10. 2015 žádost o povolení obnovy řízení, ve které uvedl, že zpráva o výsledku kontroly, oznámení o zahájení řízení ani platební výměr mu nikdy nebyly doručeny.
5. S poukazem na prvostupňové rozhodnutí a na obsah odvolání podaného žalobcem, pak žalovaná uvedla, že přezkoumala veškerý spisový materiál a řízení, které předcházelo vydání platebního výměru a prvostupňového rozhodnutí, a konstatovala, že se správní orgán prvního stupně nedopustil pochybení, které by odůvodňovalo změnu či zrušení prvostupňového rozhodnutí. Žalovaná uzavřela, že veškeré písemnosti byly žalobci doručovány na adresu trvalého pobytu, přičemž doručenký k těmto písemnostem jsou žalobcem podepsány. Žalovaná proto považovala písemnosti za řádně doručené. Doplnila, že není v možnostech správního orgánu zkoumat pravost podpisu, přičemž důkazní povinnost je na žalobci. Doručenka je veřejnou listinou, která prokazuje pravdivost toho, co je v ní uvedeno, pokud není prokázán opak. Žalovaná poznamenala, že jestliže ve věci pravosti podpisů bude ustanoven znalec, který bude zkoumat pravost podpisů, správní orgán mu originály doručenek poskytne. Uzavřela, že důvody, které žalobce uvedl v podaném odvolání, nejsou relevantní pro změnu či zrušení prvostupňového rozhodnutí.

III. Žaloba

6. Žalobce v podané žalobě namítl, že mu zpráva o výsledku kontroly, oznámení o zahájení řízení ani platební výměr nikdy doručeny nebyly, a to ani fikcí. Uvedl, že se v místě trvalého bydliště zdržuje a doručenou poštu řádně přebírá. Uvedené písemnosti však dle žalobních tvrzení nikdy nepřevzal, ani mu nebylo oznámeno jejich uložení, ale dozvěděl se

o nich až v souvislosti se zahájeným exekučním řízením. Podle žalobce tak nemohl být platební výměr vykonatelný, když mu nebylo umožněno na zahájení řízení reagovat, k věci se vyjádřit a podat si proti platebnímu výměru opravný prostředek.

7. Žalobce namítl, že podpisy na doručenkách ze dne 8. 1. 2014 a 13. 9. 2014 nejsou jeho vlastnoručními a pravými podpisy. Doručenka týkající se oznámení o zahájení řízení pak podle žalobce není parafována vůbec. Uložení těchto písemností nebylo žalobci dle jeho žalobních tvrzení ani oznámeno.
8. Žalovaná podle žalobce nepostupovala v souladu se zákonem, když neprověřovala jeho podání poukazující na tom, že neobdržel předmětné písemnosti, jimiž mu byla uložena daňová a poplatková povinnost. Namítl, že na podporu svých tvrzení předložil dostatek důkazů. Stěžejní důkaz svědčící o tom, že podpisy na doručenkách nejsou jeho, podle svých žalobních tvrzení předložit nemohl. Proto navrhoval, aby byl v rámci povolené obnovy řízení vypracován znalecký posudek, který by potvrdil, že nemohlo k řádnému převzetí zásilek dojít. Žalovaná však podle žalobce reagovala toliko tím, že žalobce nepředložil relevantní důkaz v tomto směru, což žalobce považoval zvláštní, pokud provedení takového důkazu navrhoval. Žalobce v tomto směru uzavřel, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje především v tom, že mu žalovaná neumožnila provést důkazy, které by mohly jednoznačně vypovídat v jeho prospěch a o pravdivosti jeho tvrzení.

IV. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě konstatovala, že doručenka je veřejnou listinou, která potvrzuje pravdivost toho, co je v ní uvedeno, není-li prokázán opak. Poukázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 1998, sp. zn. 2 Cdon 1532/97 s tím, že opak toho, co je uvedeno na doručence, prokazuje adresát. Žalobce, který zpochybňoval správnost údajů na doručence, tak byl podle žalované povinen nabídnout důkazy k prokázání těchto tvrzení.
10. Žalovaná odmítla, že by žalobci nebylo umožněno reagovat na zahájení správního řízení, vyjádřit se k věci a podat opravný prostředek. Zdůraznila, že žalobci zákon umožňoval podat žádost o obnovu řízení coby mimořádný opravný prostředek.
11. Žalovaná uvedla, že správní orgán prvního stupně neshledal důvody k obnově řízení. Žalobce podle žalované v žádosti o obnovu řízení pouze uvedl, že podpisy na doručenkách nejsou jeho vlastnoruční podpisy. O tom, že by žalobce požádal znalce o zpracování znaleckého posudku, není dle žalované v žádosti zmínka. Žalovaná doplnila, že pokud by byl ustanoven znalec z oboru písmoznalectví a vyžádal si u žalované originály doručenek, žalovaná by je znalci doručila.
12. Žalovaná zdůraznila, že u provozovatele poštovních služeb ověřila prokázání doručení zásilky do vlastních rukou adresáta. Provozovatel poštovních služeb zaslal kopie dokladu, potvrzení o převzetí poštovní zásilky ze dne 8. 1. 2014 a 13. 9. 2014 podepsané žalobcem, a nezpochybnil pravost podpisu na doručenkách.
13. Žalovaná uzavřela, že žalobce sice podpis na doručence zpochybňuje, ale žádný důkaz k tomu nepředkládá.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (jejich souhlas byl se zřetelem k § 51 odst. 1 větě druhé s. ř. s. presumován).
15. V obecné rovině soud předem vlastního vypořádání žalobních námitek předesílá, že přípustnost žaloby proti napadenému rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí, kterým nebylo vyhověno jeho žádosti o povolení obnovy řízení ve smyslu § 100 správního řádu, vyplývá z ustálené rozhodovací praxe správních soudů (srov. např. závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, čj. 1 As 21/2010 - 65, publ. pod č. 2838/2013 Sb. NSS a navazující judikaturu).
16. V nyní posuzované věci byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení ve věci dlužného pojistného na veřejné zdravotní pojištění za období roku 2010 ukončeného vydáním platebního výměru. Žalobce důvod pro povolení obnovy řízení spatřoval v tom, že mu zpráva o výsledku kontroly, oznámení o zahájení řízení ani platební výměr podle jeho tvrzení nikdy doručeny nebyly, a to ani fikcí. Správní orgán prvního stupně návrh na povolení obnovy řízení podle § 100 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 53 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zamítl s tím, že žalobci byly uvedené písemnosti řádně doručeny. Doplnil, že doručenka je veřejnou listinou, přičemž žalobce byl povinen, pokud údaje na doručence zpochybňoval, ke svému tvrzení nabídnout důkazy. Žalobce však podle správního orgánu prvního stupně takové důkazy nenavrl ani nepředložil. Žalovaná pak odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl a toto rozhodnutí potvrdila.
17. Podle § 100 odst. 1 správního řádu platí, že řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže
 - a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo
 - b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
18. Soud podotýká, že smyslem a účelem obnovy řízení je umožnit zvrácení pravomocného rozhodnutí, které založilo svým adresátům práva a povinnosti, a nahradit je rozhodnutím novým. Obnova řízení je coby mimořádný opravný prostředek ze své povahy vždy zásahem do právní jistoty, a proto je její užití omezeno na poměrně úzce vymezené případy taxativně stanovené v § 100 odst. 1 zákona správního řádu. Při rozhodování o žádosti o povolení obnovy řízení zkoumá správní orgán jen to, zda je v dané věci splněna některá z alternativně uvedených podmínek, a současně posuzuje, zda nové skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem

rozhodování. Tyto meze rozhodování správního orgánu se pak promítají i do přezkumné činnosti soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci obnovy řízení.

19. Soud konstatuje, že v nyní posuzované věci však byla žádost o povolení obnovy řízení podaná žalobcem dne 7. 10. 2015 opřena o důvody, které ze své povahy vylučují, aby bylo řízení obnoveno.
20. Opřel-li totiž žalobce žádost o povolení obnovy řízení výhradně o tvrzení, že mu uvedené písemnosti a především pak platební výměr nebyly doručeny, zpochybnil tak ve své podstatě právní moc tohoto rozhodnutí. Z § 100 odst. 1 správního řádu přitom vyplývá, že základním předpokladem pro to, aby mohla být obnova řízení nařízena či povolena, je existence pravomocného rozhodnutí. Není tedy možné úspěšně žádat o obnovu řízení dosud pravomocně neskončeného.
21. Argumentace žalobce je tak podle přesvědčení soudu vnitřně rozporná, protože se domáhá obnovy řízení z důvodu, který již ze své podstaty zároveň absolutně vylučuje, aby bylo řízení obnoveno.
22. Shodný závěr byl ostatně v minulosti opakovaně vysloven i Nejvyšším správním soudem, který v rozsudcích ze dne 28. 8. 2008, čj. 7 Afs 12/2008 - 73, či ze dne 27. 8. 2009, čj. 4 Ads 6/2009 - 58, rovněž akcentoval, že žádost o povolení obnovy řízení není vhodným a adekvátním oprávněným prostředkem pro případ, kdy se žadatel domáhá povolení obnovy řízení s poukazem na to, že mu nebylo rozhodnutí správního orgánu doručeno.
23. Pokud chtěl žalobce z důvodu tvrzené absence řádného doručení docílit zvrácení důsledků vyplývajících pro něj z platebního výměru, bylo na něm, aby využil tomu odpovídajících procesních nástrojů, které mu v tomto směru právní řád poskytoval (např. žádost o určení neplatnosti doručení podle § 24 odst. 2 ve spojení s § 41 správního řádu; odvolání účastníka řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu proti rozhodnutí, jež podle žalobních tvrzení nenabývalo právní moci; odvolání v náhradní lhůtě náležející účastníku řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu v případě, kdy se s rozhodnutím, které mu nebylo doručeno, prokazatelně seznámil ve smyslu § 84 odst. 2 správního řádu; event. žaloba na ochranu proti nečinnosti).
24. Soud nicméně pro úplnost doplňuje, že žalobce nadto k žádosti o povolení obnovy řízení skutečně (jak konstatoval správní orgán prvního stupně) nepředložil, ani nenavrhł žádné důkazní prostředky, kterými by svá tvrzení stran absence doručení shora označených písemností prokazoval. V tomto ohledu není soudu zřejmé, o co žalobce opírá svou žalobní námitku, že žalobce na podporu svých tvrzení předložil dostatek důkazů. Žádné takové důkazní prostředky totiž žalobce v průběhu správního řízení podle obsahu správního spisu nepředložil. Soud ze správního spisu ověřil, že doručení zprávy o výsledku kontroly i platebního výměru žalobci plyne z doručenek zachycujících doručení těchto písemností žalobci, které jsou žalobcem podepsány; oznámení o zahájení řízení pak bylo žalobci doručeno fikcí uplynutím úložní doby. Žalovaná přitom do spisu na podporu závěru o doručení zprávy o výsledku kontroly a platebního výměru žalobci dále založila podepsaná potvrzení o převzetí poštovní zásilky ze dne 8. 1. 2014, resp. 13. 9. 2014 (čl. 18 spisu), které vyžádala u poskytovatele poštovních služeb.
25. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně vyložil, že doručenka zakládá vyvratitelnou domněnku správnosti údajů na ní uvedených. Ke zpochybnění údajů vyplývajících z doručenky musí adresát rozhodnutí předstírat jinou, avšak srovnatelně pravděpodobnou

verzi reality (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, čj. 9 As 65/2009 - 61). Žalobce však tvrdil jiný než z doručenek vyplývající skutkový stav pouze zcela obecně a nepředložil žádná tvrzení a tím méně důkazy, které by nasvědčovaly, že údaje na doručenkách neodpovídají skutečnosti. Žalobci přitom nelze přisvědčit, že by byla žalovaná povinna takové důkazní prostředky sama vyhledávat.

26. Správnímu orgánu prvního stupně proto nelze vytýkat, pokud s poukazem na uvedené závěry uzavřel, že žalobce nijak neprokazoval svá tvrzení obsažená v žádosti o povolení obnovy řízení, ani v tomto směru v žádosti provedení konkrétních důkazních prostředků nenavrhoval. Pro úplnost soud podotýká, že návrh na vypracování znaleckého posudku byl žalobcem v rozporu s § 82 odst. 4 správního řádu vznesen teprve v odůvodnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí
27. Městský soud v Praze tak uzavírá, že se ztotožňuje, byť tak činí především z jiných důvodů, se závěry žalované, že v posuzované věci nebyly dány důvody pro povolení obnovy řízení. Výroky rozhodnutí žalované je tudíž třeba považovat za správné a v souladu se zákonem, přestože argumentace, na základě které k tomuto závěru dospěly, je zčásti odchylná od závěru soudu. Za této procesní situace však soud nepovažuje za vhodné zrušit napadené rozhodnutí žalované a věc jí vrátit jen proto, aby byla žádost o povolení obnovy řízení zamítnuta, byť z jiného důvodu, neboť takový postup by byl v rozporu se zásadou procesní ekonomie, která nedovoluje řešit jen teoretické otázky bez praktického významu pro účastníky řízení.
28. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. října 2018

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu